

In liefde en dankbaarheid
herinneren wij

Antonius Kamphuis

"Toon"

echtgenoot van Mini Leus

Vader werd geboren op 24 september 1929
in Losser en overleed op 26 augustus 2006
in het ziekenhuis in Enschede.
Wij zullen altijd aan hem blijven denken.

Wij denken aan hem terug als een man die niet met zijn gevoelens te koop liep maar voor ons allemaal een warm plekje in zijn hart had.

Hij is geboren in een groot gezin. De band met al zijn broers en zussen was goed. De oorlogsjaren stonden diep in zijn geheugen gegrift.

Al vroeg in zijn leven moest hij hard werken, beginnend als touwbaas in de textiel. Hierna vond hij zijn plek als conciërge op de Herman Broerenschool. Voor heel veel leerlingen had hij een luisterend oor.

Zijn geloof en de kerk namen in zijn leven een grote plaats in. Hij voelde zich nauw betrokken bij de Goede Herder parochie. Jarenlang heeft hij daar wekelijks gecollecteerd.

Op 9 november 1957 trouwde hij met Mini Leus. 48 Jaar lang waren ze gelukkig getrouwd. De langste tijd van hun leven woonden ze aan de Faradaysstraat. In februari van dit jaar verhuisden ze naar de Helmerhoek waar 3 van de 4 kinderen dichtbij woonden. Hij vond het prachtig daar en was ook blij dat mama het daar goed zou hebben. Hij praatte nooit

over zijn gevoelens maar op het laatst zei hij tegen mama: "Wat er ook gebeurd, ie blijft veur mie altied nummer 1" en "Ik bin wa gek met oe, ie hebt altied goed veur mie zorgt".

Voor zijn kinderen wilde hij altijd 't allerbeste. Hij was trots op alles wat we als kinderen bereikt hadden. "Julie zult 't better hem as ik", zei hij dan. Hij kon zich oprecht zorgen maken als het met een van ons niet goed ging. Met name het overlijden van Anita heeft hem diep geraakt. "Ik zou eerder aan de beurt moeten zijn", was zijn uitspraak.

Trots was hij ook op zijn 10 kleinkinderen. Tijdens familie-uitjes kon hij intens van de kinderen en kleinkinderen genieten. Voor deze laatste vakantie gaf hij ze allemaal van zijn eigen zakgeld nog vijf euro mee.

Hij was zijn hele leven lang gek op zijn tuin. Elke dag was hij daarin te vinden en hij kende elke bloem en plant bij naam. Graag wandelde en fietste hij samen met mama in de natuur. Als er 's winters ijs lag stond hij steevast op de schaatsen. Hij vond het leuk om te kaarten. De laatste jaren samen met mama werd er menig potje gekookt.

Hij was zich er goed van bewust dat zijn geheugen achteruit ging en hij had er veel moeite mee. Hij kon maar moeilijk accepteren dat hij bepaalde dingen niet meer zelfstandig kon. Dankbaar was hij wel voor alle hulp die hem de laatste tijd geboden werd. Een veel gehoorde uitspraak van hem de laatste tijd was "Ik heb 'n mooi leav'n hat".

Lieve pap, opa, bedankt voor alles wat je voor ons geweest bent. We zullen je missen.

Kinderen
en kleinkinderen